

**BOSNA I HERCEGOVINA
URED ZA RAZMATRANJE ŽALBI**

**БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ**

**BOSNIA AND HERZEGOVINA
PROCUREMENT REVIEW BODY**

Број: ЈН2-01-07-1-2872-6/19

Сарајево, 04.12.2019.год

Уред за разматрање жалби, рјешавајући по жалби понуђача „ПРИМАПРОМ“ доо Бања Лука, заступан по пуномоћнику Голубовић Богдану, адвокату из Бања Луке, изјављене на Тендерску документацију број: 295/19-303 од 05.11.2019 год. Уговорног органа: ЈЗУ „Здравствени центар Брчко“ Брчко, у поступку јавне набавке хране за потребе болничке кухиње за 2020 годину, за потребе уговорног органа на основу члана 104. и 111. Закона о јавним набавкама Босне и Херцеговине ("Службени гласник БиХ" бр: 39/14.) и чл. 193. Закона о управном поступку ("Службени гласник БиХ" бр: 29/02., 12/04., 93/09. и 41/13.), Уред за разматрање жалби, на сједници Вијећа, одржаној дана 04.12.2019. донио је:

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Жалба се усваја и поништава се:

- Тендерска документација за набавку роба- Набавка хране за потребе болничке кухиње за 2020 годину, број јавне набавке: 295/19-303 од 05.11.2019 год.
- Усваја се захтјев за поврат уплаћених средстава на име накнаде за покретање жалбеног поступка у износу од 2000,00 КМ
- Обавезује се уговорни орган да жалитељу понуђача „ПРИМАПРОМ“ доо Бања Лука, заступан по пуномоћнику Голубовић Богдану, адвокат из Бања Луке, надокнади трошкове за састав ове жалбе у износу од 450 КМ + 17% ПДВ, све у року од 15 дана од дана пријема овог Рјешења

О б р а з л о ж е њ е

Понуђач „ПРИМАПРОМ“ доо Бања Лука, заступан по пуномоћнику Голубовић Богдану, адвокату из Бања Луке, изјавио је жалбу на Тендерску документацију број: 295/19-303 од 05.11.2019 год. Уговорног органа: ЈЗУ „Здравствени центар Брчко“ Брчко, у поступку јавне набавке хране за потребе болничке кухиње за 2020 годину, за потребе уговорног органа, која је запримљена код овог органа под бројем: ЈН2-01-07-1- 2872/19

Жалилац у жалби наводи следеће:

Тачком 13 под 3 ТД Уговорни орган теражи од понуђача да докажу да имају успостављен НАССР систем за квалитет и сигурност хране, те да доставе сертификат за осигурање квалитета НАССР.

Уговорни орган нема правни основ за захтјевање овог стандарда у ТД јер се НАССР стандард односи на систем за идентификацију, оцјењивање и контролу опасности од значаја за безбједност хране а не квалитета хране. Дакле НАССР се не односи на квалитет производа већ на његову здравствену исправност па према томе наведени стандард се не може тражити на основу одредби члана 48 став 6 ЗЈН.

Такође наведени члан 48 став 6 ЗЈН у другој реченици јасно каже да је уговорни орган дужан да прихвати и друге доказе о еквивалентним мјерама обезбјеђивања квалитета, што значи да је Уговорни орган био дужан регулисати овај услов знатно шире а не да инсистира на сертификату који посједује ограничен број привредних субјеката на територији БиХ.

Захтјевање посједовања наведеног стандарда од добављача нема свој основ у закону о храни РС јер ни овај стандард не гарантује стопостотну сигурност производње за кориснике.

Уговорни орган је доставио овом органу документацију потребну за одлучивање по предметној жалби,
Жалба је благовремена, допуштена и изјављена од овлашћеног лица.

Жалба је основана.

Овај орган је размотрио жалбу и стање у спису, те утврдио следеће неспорне и релевантне чињенице:

Полазећи од навода жалитеља:

Тачком 13 под 3 ТД Уговорни орган теражи од понуђача да докажу да имају успостављен НАССР систем за квалитет и сигурност хране, те да доставе сертификат за осигурање квалитета НАССР.

Уговорни орган нема правни основ за захтјевање овог стандарда у ТД јер се НАССР стандард односи на систем за идентификацију, оцјењивање и контролу опасности од значаја за безбједност хране а не квалитета хране. Дакле НАССР се не односи на квалитет производа већ на његову здравствену исправност па према томе наведени стандард се не може тражити на основу одредби члана 48 став 6 ЗЈН.

Такође наведени члан 48 став 6 ЗЈН у другој реченици јасно каже да је уговорни орган дужан да прихвати и друге доказе о еквивалентним мјерама обезбјеђивања квалитета, што значи да је Уговорни орган био дужан регулисати овај услов знатно шире а не да инсистира на сертификату који посједује ограничен број привредних субјеката на територији БиХ.

.....

Увидом у Тендерску документацију тачком 13 под 3 прописано је:

У складу са чланом 49 тачка е) ЗЈН понудитељи морају доказати да имају успостављен НАССР систем за квалитет и сигурност хране. Као доказ понуђачи требају уз понуду (за све лотове) доставити сертификат за НАССР тј доставити доказ да су производи у складу са НАССР стандардима за квалитет и безбједност хране. Из приложеног доказа мора бити видљиво да привредни субјект има успостављен НАССР систем и да проводи редовите превентивне системе контроле сигурности хране према начелима НАССР-а. Уговорни орган ће у складу са чланом 48 став 6) Закона прихватити и друге доказе о еквивалентним мјерама обезбјеђења квалитета од понуђача који немају приступа НАССР сертификату. У случају доставе еквивалент сертификата, понуђачи су дужни доставити доказе о еквивалентности.

У Изјашњењу уговорни орган истиче:

Обзиром на чињеницу да се ради о набавки хране за болничку кухињу, тј за исхрану пацијената који представљају посебно осјетљиву категорију, уговорни орган сматра да има пуно право тражити да храна која се набавља јавним средствима задовољава прописане стандарде.

Наиме НАССР је систем сигурности хране који се темељи на анализи и контроли потенцијалних биолошких/микробиолошких хемијских и физичких опасности којима су изложене сировине могућих опасности при руковању, производњи, дистрибуцији и конзумирању крајњих корисника. Његова примјена подразумјева поштивање стандардних оперативних процедура и инструкција којима се смањују ризици по сигурност хране. Успостављена хигијенска пракса је од суштинског значаја за праћење стања током комплетног ланца производње хране, од примарне проиводње до финалног производа. Њеном примјеном се спречава контаминација и осигурава адекватно окружење за руковање храном.

Надаље, уговорно тијело је у складу са Законом оставило могућност понуђачима да доставе доказ о еквивалентним мјерама обезбјеђења квалитете, те с тим у вези не може се говорити о било каквом фаворизовању или дискриминирању било којег правног субјекта, у земљи и/или изван земље.

Овај орган констатује сљедеће:

Чланом 44 (провјера квалификација кандидата или понуђача) прописано је

2) Уговорно тијело у тендерској документацији дефинише услове за квалификацију на начин да утврди минимум захтјева за квалификацију кандидата/понуђача у погледу њихове посебне способности, економског и финансијског стања, те њихове техничке и/или професионалне способности.

3) Минимум квалификационих услова које уговорно тијело одреди за кандидате/понуђаче, као и документи који су им потребни за доказивање тога, обавезно требају бити размјерни предмету јавне набавке и у складу с њим. Постављени услови не смију бити ограничавајући за конкуренцију и морају бити јасни и прецизни.

.....
Из наведеног слиједи да је неспорно да уговорни орган дефинише услове, који су сразмјерни и у складу са предметом набавке.

Дакле из свега наведеног неспорно је да се ради о набавци хране за болничку кухињу, тј за исхрану пацијената који представљају посебно осјетљиву категорију, те с обзиром да уговорни орган мора утврдити минимум услова за квалификацију кандидата, управо овакав минимум обезбјеђује се кроз доказивање понуђача да имају могућност успјешно извршити испоруку робе која је предмет набавке.

Међутим дефинисање наведених квалификационих услова које уговорни орган одреди за кандидате/понуђаче као и документи који су им потребни за доказивање тога,

обавезно морају бити постављени на начин да не смију бити ограничавајући за конкуренцију, а прије свега морају бити јасни и прецизни.

Уговорни орган истиче да ће прихватити и друге доказе о еквивалентним мјерама обезбјеђења квалитета од понуђача који немају приступа НАССР сертификата, те да су понуђачи дужни доставити доказе о еквивалентности.

Овако остављена опција Уговорног органа није довољна, јер је уговорни орган био дужан да прецизно одреди које то друге „ еквивалентне мјере за обезбјеђивање квалитета“ прихвата као ваљан доказ еквивалентности сертификату НАССР-а.

С обзиром на чињеницу да уговорни орган на основу својих потреба дефинише услове за квалификацију кандидата/понуђача, произилази да у потпуности располаже са информацијама везаних за наведени тражени услов - достављање сертификата, те је услове као и доказе потребно унапријед правилно и јасно дефинисати.

У пракси често долази до конфузије и неразумјевања самих услова као и доказа којима се потврђују или не потврђују задати услови, што као резултат може имати повреду основних начела јавне набавке, повреду неких директних одредби Закона, али такође може резултирати проблему и неуспјеху у конкретном поступку јавне набавке.

Правилна примјена услова о подобности и способности, утврђивање вриједносних показатеља, те повезујући све наведено с предметом набавке, уговорно тијело себи осигурава да ће понуђачи који успију доказати своју способност бити у могућности извршити предмет набавке на квалитетан начин и у за то предвиђеном року, а да се истовремено не повриједе основна начела јавних набавки.

Дакле, право уговорног органа је да одреди услове, али и одговорност да ли је/није све у потпуности преиспитао/прилагодио те прецизно одредио а све у складу са предметом и специфичношћу набавке.

Уговорни орган је дужан да дефинише наведене квалификационе услове у потпуности, јасно и прецизно, како би се у коначници осигурао, на основу којих доказа ће бити видљиво испуњење тражених услова за понуђаче, те је наведена жалба основана.

На основу члана 230. Закона о управном поступку, одлучено као у диспозитиву овог рјешења.

На основу члана 199. став (3) Закона о управном поступку (“Службени гласник БиХ” број: 29/02, 12/04, 88/07 и 93/09) у вези са чланом 105. став (2) и (3) истог закона којим је прописано: “Када у поступку учествују двије или више странака са супротним интересима, странка која је изазвала поступак, а на чију је штету поступак окончан, дужна је противној странци надокнадити оправдане трошкове који су тој странци настали учествовањем у поступку. Ако је у таквом случају која од странака дјелимично успјела са својим захтјевом, она је дужна надокнадити противној странци трошкове сразмјерно дијелу свог захтјева с којим није успјела. Странка, која је обијешћу проузроковала противној странци трошкове у поступку, дужна је тој странци те трошкове надокнадити”, те је у конкретном случају овај орган приступио одлучивању о трошковима овог поступка, сматрајући да у конкретном случају треба примјенити Тарифу о наградама и накнади трошкова за рад адвоката према тарифном броју 3, за састављање поднеска, правог лијека у управном поступку гдје је предвиђена награда од 150 бодова, бод према члану 14. Тарифе износи 2,00 КМ, увећано за 50% представља укупан износ од 450,00 КМ тарифе у поступцима у непроцјењивим стварима

На основу члана 199. став (3) Закона о управном поступку (“Службени гласник БиХ” број: 29/02, 12/04, 88/07, 93/09 и 41/13) у вези са чланом 105. став (2) и (3) истог Закона удовољено је захтјеву жалитеља у износу од 450,00 КМ за надокнаду жалитељу трошкова

састава жалбе, а на основу Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката, те узимајући у обзир став из пресуде Суда Босне и Херцеговине број: С 1 3 У 023495 16 У од 16.03.2018. године, одлучено је као у диспозитиву овога Рјешења

Поврат уплаћених средстава у износу од 2000,00 КМ ће се извршити посебним актом у складу са чланом 108 став 7. ЗЈН и чланом 4 Инструкције о начину уплате, контроли и поврата накнада прописаних чланом 108.ЗЈН („Сл гласник БиХ број 86/14).

Поука о правном лијеку

Ово рјешење је коначан управни акт. Против овог рјешења може се поднијети тужба у управном спору пред Судом БиХ у року од 30 дана од дана пријема овог рјешења. Такса на тужбу износи 100,00 КМ.

Доставити:

- „Примапром“ доо Бања Лука
- ЈЗУ Здравствени центар Брчко Брчко Дистрикт
- Доњи Вакуф
- евиденцији
- а/а